

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Novákové a soudců JUDr. Radima Pastrňáka, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci

žalobkyně: **L. M.**, narozená dne „X“
státní příslušnost Arménská republika
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Mertou
sídlem Jičínská 1346/6, 130 00 Praha 3- Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. MV-46114-4/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 4. 2022, č. j. MV-46114-4/SO-2022, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 1. 2022, č. j. OAM-28485-19/DP-2021, se pro **vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. MV-46114-4/SO-2022, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „MV ČR OAMP“) ze dne 31. 1. 2022, č. j. OAM-Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

28485-19/DP-20 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) kterým byla její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny zamítnuta dle § 44a odst. 4 ve spojení § 46a odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně uváděla, že je hlášena k pobytu na adrese „X“. Postupem správních orgánů byla zkrácena na svých právech. Rozhodnutí správních orgánů považuje za: 1) nezákonné, když nesprávně aplikovaly § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., kdy předložený mzdový výměr otce žalobkyně žalovaná nezohlednila jen proto, že byl doložen po vydání rozhodnutí MV ČR OAMP a dále proto, že s otcem žalobkyně bylo zahájeno řízení o zrušení pobytu z důvodu výkonu nelegální práce na území. K tomu žalobkyně uvádí, že tento důkaz měl být žalovanou zohledněn, neboť dokument nemohl být předložen dříve, a to vzhledem k administrativní chybě zaměstnavatele otce, navíc těmito dokumenty (výplatní páska za leden 2022) nemohla žalobkyně disponovat dříve než po výplatním termínu v průběhu měsíce března. Informace o vedení řízení o zrušení pobytu otce žalobkyně z důvodu výkonu nelegální práce byla v době rozhodování MV ČR OAMP irelevantní a nesprávná. Žalovaná tedy měla předložené dokumenty prokazující dostatečné příjmy rodiny žalobkyně při svém rozhodnutí zohlednit, 2) nezákonný postup správních orgánů. Uvedené dokumenty měla žalovaná zohlednit mimo jiné i s ohledem na zásadu jednotnosti řízení o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu. Odkázala přitom na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 45/2015 zabývající se obdobným případem. Žalovaná tedy měla přihlídnout k s podaným odvoláním předloženým důkazům, ze kterých vyplynulo, že podmínka prokázání výše příjmu byla splněna. Dále odkázala na rozhodnutí NSS sp. zn. As 68/2008 a sp. zn. 1 As 24/2011, z nichž vyplývá, že zásada, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu, 3) nezákonné posouzení předběžné otázky, nerespektování presumpce neviny- žalované v průběhu odvolacího řízení nepřislušelo přihlížet a hodnotit, zda příjem otce žalobkyně zčásti pocházel z nelegální práce a že s ním bylo zahájeno řízení o zrušení pobytu z důvodu výkonu nelegální práce na území (odkaz na § 57 odst. 1 písm. c) SŘ-...správní orgán si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán ...přestupek...). V rozhodnutí MV ČR OAMP a i žalované se uvádí, že doklad o příjmech otce pochází z výkonu nelegální práce a že s otcem bylo zahájeno řízení o zrušení pobytu otce z důvodu výkonu nelegální práce na území. Správní orgány tedy dospěly k závěru, že příjem otce nemůže být zohledněn, protože se jedná o příjem z výkonu nelegální práce. Pokud vydání rozhodnutí MV ČR OAMP závisí na řešení otázky, již nepřisluší správnímu orgánu rozhodnout, a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, tak si MV ČR OAMP nemůže učinit úsudek o této otázce, zejména pak pokud jde o otázku, zda byl spáchán přestupek. MV ČR OAPM a žalovaná nejsou oprávněným orgánem k posuzování spáchání přestupku dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění. Pokud si MV ČR OAMP posoudil sám, že příjmy otce žalobkyně pochází z výkonu nelegální práce, učinil si úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek, což nebyl s ohledem na § 57 odst. 1 písm. c) SŘ oprávněn, tím zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti. Tím, že žalovaná tento postup aprobovala, zatížila napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti. Tím, že následně bylo řízení o zrušení pobytu z důvodu výkonu nelegální práce na území zastaveno, bylo potvrzeno, že otec se výkonu nelegální práce na území nedopustil. Postupy správních orgánů v této věci byla popřena zásada presumpce neviny tím, že s otcem žalobkyně bylo od počátku nakládáno jako s pachatelem přestupku výkonu nelegální práce, aniž by za toto chování byl pravomocně uznán vinným, 4) neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu. V době rozhodování žalované platilo, že řízení o zrušení pobytu otce žalobkyně z důvodu

výkonu nelegální práce na území bylo po provedení výsledku otce žalobkyně a účetní společnosti, která otce žalobkyně zaměstnávala zastaveno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 3. 2022. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení tedy žalovaná tuto skutečnost musela zohlednit. Pokud tak neučinila, vycházela při svém rozhodování z nesprávného skutkového stavu. Přitom zastavení uvedeného správního řízení bylo pro vyhovění žádosti žalobkyně zcela zásadní skutkové zjištění, 5) nesprávnost posouzení otázky přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Žalobkyně pobývá se svými rodiči a bratrem na území republiky od roku 2019, kdy jí bylo 5 roků, vytvořila si zde sociální kontakty, začala zde navštěvovat základní školu. Žalovaná nijak nezohlednila, jaké její rozhodnutí bude mít dopad na rodinu žalobkyně.

Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, stejně jako předcházející rozhodnutí MV ČR OAPM zrušil a věc vrátil MV ČR k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náklady řízení.

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zcela odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a zdůrazňuje, že se neztotožňuje s argumentací žalobkyně o chybně doložené dohodě o provedení práce otce. Tato dohoda byla do spisového materiálu založena dne 10. 1. 2022, tj. více než šest měsíců po jejím uzavření. Dohoda obsahuje podpis i razítko zaměstnavatele. O měsíc dříve doložila žalobkyně mzdové listy (s razítkem a podpisem zaměstnavatele) rozdělené na hlavní pracovní poměr a dohodu o provedení práce, a to za měsíc září až listopad 2021. Vyjádření účetní společnosti není opatřené razítkem, ani podpisem, stejně tak toto chybí na mzdovém výměru ze dne 1. 12. 2021 a též na nově doložených výplatních páskách. Pokud jde o doložený mzdový výměr ze dne 1. 12. 2021, tak k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů lze přihlídnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti a důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V daném případě se tak nejedná o novou skutečnost, která nemohla být uplatněna dříve. S otcem žalobkyně bylo zahájeno řízení o zrušení pobytu z důvodu výkonu nelegální práce na území. S ohledem na uvedené se žalovaný neztotožnil s námitkou žalobkyně, že nebyla respektována zásada jednotnosti správního řízení. Koncentrace řízení se v tomto případě uplatní s vydáním prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně netvrdila ani neprokazovala takové skutečnosti, které by zásadu koncentrace řízení v jejím případě prolomily. K námitce žalobkyně o popření presumce viny žalovaný uvedl, že Ministerstvo vnitra započítalo příjem otce žalobkyně z hlavního pracovního poměru a rodičovský příspěvek matky. Na základě jednotlivých výpočtů dospělo k závěru, že žalobkyně neprokázala dostatečnou výši příjmů. Žalobkyně sama následně uváděla, že dohoda byla po podepsání ihned stornována. Ministerstvo vnitra se skutečností, že bylo s otcem žalobkyně zahájeno řízení o zrušení pobytu na území, zabývalo zejména v souvislosti s hodnocením dopadu do soukromého a rodinného života. Ministerstvo vnitra nevyneslo žádné závěry o výkonu nelegální práce, pouze upozornilo na skutečnost, že by mohlo dojít k poklesu příjmů rodiny, které již v době vydání rozhodnutí nebyly dostačující. Žalobkyně k průběhu řízení o zrušení pobytu otce v průběhu odvolacího řízení ničeho dalšího netvrdila. Žalobkyně dodala až společně s odvoláním mzdový výměr ze dne 1. 12. 2021, výplatní pásku za měsíc 12/2021 a 1/2022. Skutečnost, že otec žalobkyně dosahuje vyšších příjmů, proto byla žalobkyni známa již před vydáním rozhodnutí dne 31. 1. 2022. Na případ žalobkyně se proto uplatní zásada koncentrace řízení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. K vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že důkazy žalobkyni doložené v odvolacím řízení měly být žalovaným zohledněny, neboť tyto dokumenty nemohly být doloženy již dříve, a to vzhledem ke zmíněné administrativní chybě, jak plyne z vyjádření účetní ze společnosti, která zaměstnávala otce. Do okamžiku napravení této administrativní chyby tedy ani žalobkyně nemohla doložit tyto dokumenty, a to proto, že uvedené dokumenty byly ve správném znění vydány až po zjištění daného pochybení a jeho nápravě. Navíc výplatní páskou za leden 2022 nemohla žalobkyně dříve disponovat. Na tento konkrétní Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

dokument, stejně jako na ostatní argumenty žalobkyně, žalovaný věcně nereaguje a pouze opakuje svá předchozí vyjádření. Podle Soudního dvora Evropské unie při posuzování naplnění podmínky dostatku příjmů podle čl. 7 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny původ posuzovaných příjmů není relevantní (rozsudek ze dne 3. 10. 2019, proti Belgii, sp. zn. C-302/18, ECLI: EU:C:2019:830). Navíc z ust. § 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán má povinnost postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Jak plyne ze slučovací směrnice, tak cílem posuzování výše příjmů je výhradně zjistit, zda má rodina dostatečné příjmy, aniž by využívala systému sociální pomoci členského státu. To nesporně rodina žalobkyně má, což v řízení prokázala. Rodina žalobkyně ani před podáním žádosti ani poté nebyla nikdy zátěží systému sociální pomoci. Členské státy sice mohou stanovit určitou částku jako referenční výši, ale jelikož potřeby jednotlivců se mohou výrazně lišit, nemohou stanovit výši minimálního příjmu, při jehož nedosažení bude jakékoli sloučení rodiny zamítnuto, a to nezávisle na konkrétním přezkumu situace každého žadatele v souladu s článkem 17. Žádost nelze zamítnout pouze z důvodu, že žadatelovy příjmy nedosahují stanovené referenční hodnoty. Pokud jde o otázku nelegální práce otce žalobkyně, tak MV ČR OAMP se skutečností, že bylo s otcem žalobkyně zahájeno řízení o zrušení pobytu na území, zabývalo zejména v souvislosti s hodnocením dopadu do soukromého a rodinného života. Toto hodnocení je pak v případě žalobkyně zcela zásadní. Sám žalovaný potvrzuje, že si posoudil sám, že byl spáchán otcem žalobkyně přestupek, což nebyl s ohledem na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu oprávněn posoudit a zároveň, že spáchání přestupku naplní důvod pro zrušení pobytu otce (což se nestalo). Tím zatížil rozhodnutí MV ČR OAMP vadou nezákonnosti. Tím, že žalovaný tento postup aproboval, zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti. MV ČR OAMP považoval otce žalobkyně za pachatele uvedeného přestupku, a to bez existence jakéhokoli pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku. Tím, že bylo následně řízení o zrušení pobytu z důvodu výkonu nelegální práce na území zastaveno, bylo potvrzeno, že se výkonu nelegální práce na území otec žalobkyně nedopustil.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.
6. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., aniž by ve věci nařídil jednání, neboť oba účastníci s rozhodnutím bez jednání vyslovili souhlas. Po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Ze správního spisu zjistil, že žalobkyně podala dne 17. 8. 2021 na MV-Odboru azylů a migrační politiky žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. K této žádosti doložila v ověřených fotokopiích svůj cizinecký pas vydaný 9. 7. 2021, platný do 9. 7. 2026, cizinecký pas své matky, svou kartu

zdravotního pojištění cizince včetně pojistné smlouvy, nájemní smlouvu na byt ze dne 1. 1. 2020 uzavřenou na dobu určitou do 31. 3. 2020, včetně dodatku č. 1 k této smlouvě s prosloužením doby nájmu do 31. 12. 2021, evidenční list – měsíční předpis pevných a zálohovaných plateb spojených s užíváním bytu, mzdový výměr vydaný zaměstnavatelem otce ze dne 1. 9. 2020, podle něhož od 1. 9. 2020 byla otci žalobkyně stanovena základní mzda 16 000 Kč hrubého měsíčně v rozsahu 40 hodin týdně, pracovní smlouvu otce uzavřenou se zaměstnavatelem Charibyanem Sergeyem, sídlem Poláčkova 3250/30, Ústí nad Labem, IČO 27355969 na pracovní místo – přípravné práce v kuchyni s místem výkonu práce Kaufland Litoměřice, Českolipská ulice, pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou, nástupní plat byl stanoven 88 Kč na hodinu hrubého, výplatní pásky otce žalobkyně za měsíce květen až červenec 2021, podle nichž čistý měsíční příjem otce činil v květnu 9 662 Kč, červnu 9 688 a červenci 9 989 Kč. Dále pracovní smlouvu matky uzavřenou se společností Oděvní služby s.r.o., sídlem Bobkova 749/28, Praha 9, IČO 28083431 ze dne 16. 8. 2021 na pozici krejčová, uzavřenou na dobu neurčitou, podle níž hrubá měsíční mzda činila 15 000 Kč, pracovní doba činila 40 hodin týdně, poštovní poukázky od odesílatele ČSSZ, Křižíkova 25, Praha 5, kterými byla matce žalobkyně v červnu zaslána částka 14 583 Kč, v červenci částka 4 735 Kč a v srpnu částka 4 894 Kč. Správní orgán si opatřil výpisy z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR týkající se otce, matky žalobkyně i žalobkyně samotné. Správní orgán dne 17. 8. 2021 poskytl matce žalobkyně jako její zákonné zástupkyni poučení o kratší době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle platnosti cestovního zdravotního pojištění. Dne 13. 9. 2021 správní orgán vyzval matku žalobkyně k odstranění vad žádosti, tedy k předložení dokladů prokazujících úhrnný čistý měsíční příjem rodiny a dále prokazující skutečné náklady na bydlení. Na tuto výzvu matka žalobkyně reagovala, předložila potvrzení ČSSZ o přiznání rodičovského příspěvku ve výši 8 500 Kč měsíčně, a to od 1. 9. 2021, na další výzvu správního orgánu ze dne 4. 11. 2021 matka žalobkyně doložila potvrzení zaměstnavatele otce o výši čisté průměrné měsíční mzdy z hlavního pracovního poměru a dále podle dohody o provedení práce, a to za měsíc září 2021 v částce 9 128 Kč a v částce 7 000 Kč, za měsíc říjen 2021 v částce 9 662 Kč a v částce 7 000 Kč a za měsíc říjen v částce 10 620 Kč a v částce 7 000 Kč. Dále doložila dohodu o provedení práce uzavřenou se Sergeyem Charibyanem, sídlem na Kocandě 95, Litoměřice, IČO 27355969 ze dne 1. 7. 2021 pro místo výkonu práce Bistro Kebab Kaufland Litoměřice, s nástupem od 1. 7. 2021 na dobu neurčitou, v rozsahu celkem 300 hodin v roce, za odměnu 200 Kč za hodinu práce.

8. Na základě dokladů shora uvedených pak správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl a žádost žalobkyně zamítl. Uvedl, že na základě předložených dokladů dospěl k závěru, že žalobkyně prokázala skutečné náklady na bydlení v částce 10 099 Kč měsíčně, přičemž životní minima členů rodiny žalobkyně činí celkem částku 11 140 Kč, jejichž součtem je částka 21 239 Kč. Doložený příjem rodiny ale činil pouze částku 18 279 Kč se sestávající z průměrného čistého měsíčního příjmu otce za období od května do července roku 2021 v částce 9 779 Kč a rodičovského příspěvku pobíraného matkou v částce 8 500 Kč. Doložený čistý průměrný měsíční výdělek otce v částce 16 702 Kč nebyl akceptován, neboť byl doložen bez specifikovaného období, za které mu tento výdělek příslušel. Správní orgán tak dospěl k závěru, že prokázaný příjem rodiny žalobkyně po sloučení neodpovídá požadavkům stanoveným v § 42 odst. 1 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb, tedy že nejsou splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Navíc správní orgán uvedl, že z informačního systému cizinců zjistil, že dne 19. 1. 2022 bylo s otcem žalobkyně zahájeno správní řízení o zrušení jeho pobytu vzhledem k výkonu nelegální práce. Co se týče dopadu tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně k tomu správní orgán uvedl, že

dopad to bezpochyby mít bude, když žadatelka bude muset vycestovat z území ČR, ale tento dopad shledal jako přiměřený vzhledem k tomu, že její právo pobytu je odvozeno a je závislé na oprávnění pobytu jejích rodičů. Rodiče evidentně nejsou schopni jí na území ČR zajistit obстойné životní podmínky, kdy navíc s jejím otcem je zahájeno řízení o rušení pobytu, což může příjmy rodiny ještě negativním způsobem ovlivnit. Není ani v zájmu nezletilé žadatelky, ani v zájmu veřejném, aby nemohlo být řádně postaráno o její základní potřeby. Správní orgán navíc tímto rozhodnutím žadatelce nezakazuje další pobyt na území, když o vydání nového povolení k pobytu na území ČR si může požádat, a to o vydání dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zák. č. 326/1999 Sb. v zemi původu, a to jakmile bude mít rodina dostatek finančních prostředků, případně bude schopna prokázat příjem rodiny v dostatečné výši.

9. Odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 4. 2022, č. j. MV-46114-4/SO-2022 zamítnuto a napadené usnesení MV ČR OAMP ze dne 31. 1. 2022, č. j. OAM-28485-19/DP-2021 bylo potvrzeno.
10. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že důvody pro vyhovění odvolání zde nejsou dány, když odvolatelka tvrzení a důkazy prokazující minimální úhrnný měsíční příjem rodiny uvedla a tato tvrzení doložila, až po vydání napadeného rozhodnutí, a nejedná se o skutečnost, která nemohla být uplatněna dříve. Navíc s otcem odvolatelky bylo zahájeno řízení o zrušení pobytu z důvodu výkonu nelegální práce na území. K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života odvolatelky žalovaná uvedla, že odvolatelka má na území povolen pobyt od 29. 8. 2019, tedy pobývá na území relativně krátkou dobu, a i přesto, že na území absolvovala 1. třídu základní školy, tak vzhledem k nízkému věku odvolatelky jsou zde zachovány předpoklady, že se snadno začlení i do jiného kolektivu v domovském státě. Je přitom nezbytné, aby odvolatelka byla na území finančně zabezpečena alespoň natolik, aby bylo postaráno o její základní potřeby, což v daném případě splněno nebylo.
11. Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí ministerstva, jímž byla dle § 44a odst. 4 ve spojení § 46a odst. 2 písm. d) zákona zákon o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, a to z důvodu, že neprokázala, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a prokázaných skutečných nákladů na bydlení.
12. Podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), d) a e), souhlas rodičů, popřípadě jiných zákonných zástupců nebo poručníků, s pobytem dítěte na území; souhlas rodiče, zákonného zástupce nebo poručníka se nevyžaduje, jde-li o rodiče, zákonného zástupce nebo poručníka, který za dítě podal žádost nebo se kterým bude dítě společně pobývat na území, a dále pokud cizinec prokáže, že souhlas nemůže z důvodů na jeho vůli nezávislých předložit, nebo pokud již dítě pobývá na území na základě dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny;

pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

13. Podle § 44a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit, a to na dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo vydáno nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, jde-li o dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44 odst. 4 písm.
14. Podle odstavce třetího téhož ustanovení žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
15. Podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).
16. Podle § 46a odst. 2 ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d).
17. Podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
18. Podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a b) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem
 - a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
19. V projednávané věci byla podstatou sporu otázka, zda správní orgány pochybily, pokud neshledaly žalobkyní doložené doklady dostatečnými k vyhovění její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny.
20. Jak shora uvedeno, správní orgán prvního stupně při rozhodnutí o žádosti žalobkyně uzavřel, že žalobkyně nesplnila jednu z podmínek pro vyhovění její žádosti, a to doložení úhrnného měsíčního příjmu její rodiny, který by nebyl nižší než součet částek životních minim členů rodiny a prokázaných nákladů na bydlení. Vyházel z toho, že prokázané náklady na bydlení spolu s částkami životního minima členů rodiny činily měsíčně celkově částku 21 239 Kč, přičemž průměrný doložený úhrnný měsíční příjem rodiny činil pouze částku 18 279 Kč (čistý průměrný výdělek otce žalobkyně v částce 9 779 Kč za období od května do července 2021 + rodičovský příspěvek, který pobírala v rozhodné době matka

žalobkyně, a to v částce 8 500 Kč). Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že pokud byl žalobkyni doložen průměrný čistý měsíční výdělek otce v částce 16 702 Kč, že k tomuto dokladu nepřihlížel, neboť z něho nevyplývala specifikace období, za které měl otec žalobkyně tento výdělek pobírat. Z obsahu správního spisu ale vyplývá, že žalobkyně dne 9. 12. 2021 správnímu orgánu prvního stupně doložila výplatní pásky vystavené zaměstnavatelem otce Sergeyem Charibyanem, IČO 27355969, opatřené razítkem zaměstnavatele a nečitelným podpisem, a to za měsíce září až listopad 2021, podle kterých čistý měsíční příjem otce činil v září částku 9 128 Kč, v říjnu částku 9 662 Kč a v listopadu částku 10 620 Kč, přičemž za stejné měsíce byla stejným zaměstnavatelem vyplacena podle těchto dokladů otci žalobkyně i čistá mzda v částce 7 000 Kč za každý z uvedených měsíců (podle předložené dohody o provedení práce ze dne 1. 7. 2021), tedy bylo doloženo, že za uvedené tři měsíce jeho čistá průměrná měsíční mzda činila částku 16 803,30 Kč (září 16 128 Kč + říjen 16 662 Kč + listopad 17 620 Kč : 3 = 16 803,30 Kč). S ohledem na uvedené tak soudu není známo, z jakých dokladů správní orgán prvního stupně vycházel, pokud dospěl k závěru, že k částce průměrného čistého měsíčního výdělku otce ve výši 16 702 Kč nemůže přihlížet, neboť z dokladu tuto částku prokazujícího, nevyplývala specifikace období, za které měl otec žalobkyně tento výdělek pobírat. Pokud snad dospěl k závěru, že prokázané měsíční částky mzdy ve výši 7 000 Kč čistého pochází z nelegální práce (v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že dokladem prokazujícím příjem na území může být pouze doklad o legálních příjmech), k tomu třeba uvést, že nelegální práce je definována v § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. V případě práce konané na základě dohody o provedení práce se jedná o pracovněprávní vztah ve smyslu § 3 zákoníku práce, tedy se nejedná bez dalšího o výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Není tedy jednoznačně seznatelné, z jakého důvodu správní orgány nepřihlíděly při určení úhrnného měsíčního příjmu rodiny žalobkyně i k částce 7 000 Kč doložené v průběhu řízení, když pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoli v době zahájení řízení (srov. rozsudek NSS sp. zn. 1 As 24/2011).

21. Navíc soud je toho názoru, že v tomto řízení, jehož cílem je zjistit, zda rodina žadatelky má dostatečné příjmy, tedy, že nebude závislá na systému sociální pomoci státu, správnímu orgánu nepřísluší posuzovat původ doloženého příjmu. V daném případě otec žalobkyně podle doloženého potvrzení svého zaměstnavatele, krom čistých příjmů z hlavní výdělečné činnosti, obdržel za měsíce září až listopad 2021, a to každý z nich, i částku 7 000 Kč za práci konanou podle uzavřené dohody o provedení práce. Správní orgány však k této skutečnosti při rozhodování nepřihlíděly. Za popsané situace soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán prvního stupně za základ svého rozhodnutí je v rozporu s obsahem spisu. Tento nedostatek neodstranil ani odvolací správní orgán, když bez dalšího vycházel ze skutkového závěru, k němuž dospěl, a to v rozporu s obsahem spisu, správní orgán prvního stupně.
22. Ve shora uvedené skutečnosti shledal soud vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť žalobou napadené rozhodnutí trpí i vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když správní orgán prvního stupně i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí nereagovaly dostatečným a přezkoumatelným způsobem na důkazy předložené žalobkyní dne 9. 12. 2021 (výplatní pásky vystavené zaměstnavatelem otce za měsíce září až listopad 2021).
23. Pokud dále správní orgán prvního stupně a i žalovaný dospěly k závěru, že při posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně je nutno přihlídnout ke skutečnosti, že s otcem žalobkyně bylo zahájeno řízení o zrušení pobytu z důvodu výkonu nelegální práce na území, z čehož lze usuzovat, že dojde ještě ke snížení příjmu rodiny, tak k této skutečnosti je třeba uvést následující.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

24. Podle ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovní poměr.
25. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu ne každý výkon nelegální práce musí nutně založit závažnou překážku v udělení pobytového povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 4 Azs 114/2020). Správní orgány musí zkoumat, zda bylo jednání natolik závažné a dosahující takové intenzity, že bylo možno jej podřadit pod pojem závažné narušení veřejného pořádku. Závažnost výkonu nelegální práce lze posuzovat z toho pohledu, zda cizinec mimo výkon nelegální práce plnil či neplnil účel svého pobytu, popř. zda vykonával závislou práci bez platného povolení k zaměstnání dlouhodobě, a to minimálně po dobu dvou let. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020-38). Správní orgán si po řádném zjištění doby, po kterou cizinec nelegální práci vykonával, musí ujasnit poměr nelegální práce cizince ve vztahu k jeho legální činnosti, zejména musí zvážit rozsah práce, kterou cizinec činí legálně, a rozsah práce, kterou činil nelegálně (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25). Další z relevantních skutkových okolností je to, že cizinec sám uvedl správnímu orgánu skutečnosti svědčící o výkonu nelegální práce, což „podporuje závěr, že v jeho případě nešlo o úmyslné porušení či obcházení zákona, jako spíše o neporozumění podmínkám získaného povolení k pobytu“ (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 192/2019-25).
26. Vždy tedy záleží na individuálních okolnostech daného případu, jak správní orgány posoudí intenzitu závažnosti případného porušení pravidel zaměstnanosti, resp. intenzitu porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících trvalému pobytu cizince na území a jaká hlediska bude v daném konkrétním případě nutno zvážit.
27. Pokud tedy v daném případě oba správní orgány ke skutečnosti, že proti otci žalobkyně je vedeno řízení o zrušení trvalého pobytu z důvodu nelegální práce, přihlížely jako k okolnosti, která bude mít nutně za následek snížení příjmů rodiny, pak tento jejich postup správný nebyl, neboť posouzení, zda výkon nelegální práce je skutečně důvodem pro zrušení trvalého pobytu je, jak shora uvedeno, složité a nelze bez dalšího učinit z konání nelegální práce závěr a nutnosti zrušení trvalého pobytu. Navíc v době, kdy ve věci rozhodoval žalovaný, bylo již řízení o zrušení pobytu otce žalobkyně z důvodu nelegální práce pravomocně zastaveno. Tuto skutečnost byl žalovaný povinen zjistit z informačního systému cizinců, ze kterého vycházel z úřední povinnosti i správní orgán prvního stupně při svém rozhodování, a k tomu, že je proti otci žalobkyně vedeno správní řízení o zrušení pobytu, již při svém rozhodování přihlížet neměl.
28. Pokud jde o posouzení otázky přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, tak tuto otázku správní orgány posoudily nedostatečně, když se nezabývaly dopady rozhodnutí ze všech relevantních hledisek, neboť posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí postavily především na své domněnce, že ještě dojde k poklesu příjmů rodiny žalobkyně, a to s ohledem na skutečnost, že proto otci žalobkyně je vedeno řízení o zrušení pobytu z důvodu nelegální práce. Uvedl-li správní orgán, že žalobkyně může požádat o jinou či stejnou formu pobytového oprávnění, tak není jisté, zda by jí takové povolení k pobytu bylo uděleno (srov. - např. rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Azs 405/2021).
29. S ohledem na shora uvedené soud proto námitky žalobkyně, spočívající v tom, že postup správních orgánů v dané věci byl nezákonný, že žalovaný vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu a nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, považuje za důvodné.

30. Z vyložených důvodů proto soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Soud byl současně se zrušením napadeného rozhodnutí nucen zrušit podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť zjištěné vady řízení zatížily i řízení před tímto správním orgánem.
31. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v částce 12 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby, z částky 1 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku; dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 000 Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), dále z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z částky 1 428 Kč představující 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a paušálních náhrad. Pokud žalobkyně požadovala i přiznání náhrady za podání návrhu na přiznání odkladného účinku, tak právo na náhradu těchto nákladů soud žalobkyni nepřiznal vzhledem k tomu, že uvedený návrh byl součástí podané žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. října 2022

JUDr. Jana Nováková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.